mond nam. — „Een eerste-luitenant. Hij komt soms ook aan onze tafel."

„Töschtük-Bey was er niet?"

„Neen."

„Hoe gaat 't met hem?"

„Dat weet nooit iemand. Hij is altijd dezelfde."

Zij zeide nadenkend:

„Ik mag hem heel graag. Ik heb zoo'n vertrouwen in hem."

Hij dacht bliksemsnel: Ik moet Töschtük om raad vragen. Hij zal mij helpen. Hij alleen kan mij helpen.

„Je moet hem weer eens bij ons vragen, wil je?"

„Ja, graag, Hedwig. Hij moet eens komen."

Hij stond op.

„Ga je alweer weg?"

„Ja, ik heb een belangrijke afspraak. Daarom ben ik juist vandaag wat vroeger gekomen. Ik moet gaan."

„Nu ga dan, lieveling," zeide zij teeder en reikte hem haar hand.

„Tot ziens, tot morgen."

Hij reed naar Töschtük-Bey. Hoe had hij hem kunnen vergeten? De Turk was niet thuis.

Heinersdorff liet 'n paar regels achter, waarin hij zijn vriend verzocht hem in den loop van den avond bepaald te komen opzoeken. Toen de kapitein thuis kwam meldde zijn knecht hem, dat twee officieren op hem wachten. Hij wist wat zij brachten. Hij was niet in het minste verrast. In zijn binnenste had hij ook geen seconde lang ernstig geloofd dat Vidakovitch slechts in een roes gesproken had zonder de gevolgen te willen. Golubjew's schot trof zeker, al had men daar ook de patronen uit haar browning genomen.

De beide heeren stelden zich voor. De een was kapitein Engelbrecht, de andere luitenant Myskiewiecz. Ze waren regimentskameraden van luitenant Vidakovitch.

„Wij komen in opdracht van den eerste-luitenant Vidakovitch, om van u, kapitein, voldoening of vragen voor uw uitlatingen."

Heinersdorff antwoordde zakelijk:

„Mijn vertegenwoordigers zijn majoor Homann en kapitein Cimonega, beiden van den generalen staf."

De officieren bogen.

„Ik mag u zeker wel verzoeken, mijne heeren, u eerst in den loop van morgen met mijn secondanten in verbinding te stellen, daar ik die heeren nog moet inlichten."

De officieren groetten en verlieten het huis.

Heinersdorff ging naar de telefoon en noodigde Homann en Cimonega voor dien avond tot een onderhoud uit.

IX.

Om zes uur bracht de post een brief. Heinersdorff bekeek den brief, het was grof, goedkoop papier, en bestudeerde het schrift, dat hij niet kende. Hij opende de enveloppe en las:

„Het is niet goed mij tot vijandin te hebben."

Anders niets.

Hij verkreukelde den brief in machtelooze woede. Golubjew kon zich niet eens deze kleine zielige voldoening ontzeggen. Zij wilde geen twijfel overlaten, dat zij het was die aan de touwtjes trok. Zij liet elke voorzichtigheid in den steek waar het gold hem te vernederen. Overigens verried deze brief niets. Daarmee lieten zich geen bewijzen construeeren. De hoon die uit die regels sprak, was alleen voor Heinersdorff verstaanbaar.

Maar deze korte, tartende brief oefende een andere werking uit dan de afzendster zich misschien had voorgesteld. Hij deed bij Heinersdorff een besluit rijpen, dat van minuut tot minuut vaster en onwrikbaarder werd.

„Ik laat mij niet dwingen," zeide hij, terwijl hij in zijn kamer heen en weer liep. „Je hebt de partij nog niet gewonnen, mevrouw Golubjew."

Dwaas, arme dwaas, sprak zijn verstand tot hem. Wat wilt ge dan doen? Zijt ge niet aan handen en voeten gebonden? Kunt ge ijzeren wetten omwerpen?

Hij hoorde niet naar het verstand en streed om zijn vrijheid, om zijn geluk, om zijn leven. In dit moeilijke, eenzame uur, dat over alles besliste, zag Heinersdorff scherp en zonder vrees in de ijskoude, onbarmhartige oogen van het noodlot; hij zag onbekommerd en zelfbewust in de grauwe verte der toekomst, en sloeg de oogen niet neder. Hij streed met het goede en het kwade en bleef overwinnaar omdat hij zijn trots overwon. Zijn besluit was genomen, sterker dan ijzer, vaster dan de rots.

Ik duelleer niet!

Toen werd hij opeens rustig, heel rustig. Er kon nu gebeuren wat wilde. Hij zag den weg dien hij te gaan had, waarvan hij geen voetbreed meer zou afwijken, dien hij tot 't einde volgen moest, al voerde die hem ook naar Golgotha.

Töschtük-Bey kwam. Hij kwam tot een man die met zichzelf in het reine was.

Heinersdorff reikte den Turk de hand en zeide:

„'t Doet me plezier dat je hier bent."

„Je hebt me geroepen."

Hij had hem geroepen, maar hij had hem eigenlijk niets meer te zeggen. Hij had geen raad noodig.

„Je moet de groeten hebben van mijn meisje, Bey."

„Dank je."

„Je moest ons weer eens komen opzoeken in Hietzing. Zij inviteert je."

„Ik zal komen."

Daar Heinersdorff zweeg, vroeg de Turk na een poos:

„Heb je mij daarvoor geroepen?"

De kapitein antwoordde weifelend:

„Ja en neen."

En zweeg weder.

Töschtük-Bey vroeg kiesch en behoedzaam:

„Wilde je mij niet om raad vragen in zake mevrouw Golubjew?"

Heinersdorff keek hem besluiteloos aan.

„Kan je gedachten lezen, Bey?"

„Dat kan ik zeker niet," antwoordde de Turk glimlachend.

„Hoe kom je tot je vraag?"

„Een ontmoeting met Golubjew pleegt sporen na te laten."

Heinersdorff zeide nadenkend:

„Je spreekt de waarheid."

Hij verzonk weer in zwijgen.

De Turk stak een sigaret aan en keek de rookwolken na.

Plotseling sprong Heinersdorff op.

(Wordt vervolgd).

UIT HET SERVENLAND.

Een Servisch officier geeft aan eenige behoeftige kinderen, die zijn medelijden opwekken, geld om brood te koopen.

VAN HET MONTENEGRIJNSCHE LEGER.

Een Montenegrijnsche voorpost rond een kampvuur in de Bergen. — De Montenegrijnen zijn evenals de Serviërs, uitstekende bergsoldaten, hetgeen zij niet alleen in dezen strijd, maar ook in den vorigen Balkanoorlog getoond hebben. Zij vormen een krachtig, oorlogzuchtig en ruw volk, dat bovenal zijn onafhankelijkheid liefheeft, en deswege sedert eeuwen reeds een bloedigen strijd voert tegen de Turken. Zelfs de vrouwen hebben vroeger meermalen naar de wapens gegrepen, om zich in hun steenen huizen, bij afwezigheid der mannen, tegen de Turken te verdedigen.